



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: ROSSO STEEL, a.s.**, se sídlem Praha 6, Evropská 2589/33b, zastoupené: JUDr. Miloslava Wipplingerová, Ph.D., LL.A., advokátka, se sídlem Plzeň, Pražská 45, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. února 2014 č.j. 5069/1.30/13/14.3

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 18.11.2013 č.j. 18534/6.71/13/14.3, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 5 písm. e) bod první téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta 1.000.000,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobkyně v **žalobě** namítala nepřipustně extenzivní výklad výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod první zákona č. 435/2004 Sb. Žalobkyně tvrdila, že měla se společností MARSAFRAN a M, s.r.o. a s M.B. uzavřenou řádnou smlouvu o dílo podle obchodního zákoníku, která splňovala formální náležitosti a vystihovala vzájemný vztah žalobkyně a jejích

dodavatelů. Skutečnost, zda materiál dodá zhotovitel nebo objednatel, je dle obchodního zákoníku dispozitivním ujednáním. Skutečnost, že převládá práce zhotovitele na dodání díla, je právě skutečností, která odlišuje smlouvu o dílo od smlouvy kupní. Podle žalobkyně u smlouvy o dílo obchodní zákoník nevylučuje, že by výrobní prostředek – dělicí linka nemusel být ve vlastnictví zhotovitele. Dělicí linky byly pronajaty zhotoviteli a po dobu nájmu na nich nepracoval nikdo jiný než zhotovitel, který zajišťoval jejich běžnou údržbu, a opravy přesahující rámec běžné údržby zajišťovala žalobkyně v souladu s § 668 tehdy platného občanského zákoníku. Podle žalobkyně nebyla splněna podmínka závislé práce – vztah nadřízenosti a podřízenosti, když bylo výpověďmi svědků prokázáno, že nikdo ze společnosti žalobkyně neukládal pracovníkům společnosti MARSAFRAN a M, s.r.o. a M.B. pracovní úkoly. Pracovali buď na základě pokynů svého vedoucího I.R. a M.B. pracoval na základě svých možností a objednávek žalobkyně. Rovněž podle žalobkyně nebyla splněna podmínka, že práce je vykonávána na určeném pracovišti, ve stanovené pracovní době a za mzdu, když žalobkyně dodavatelům nestanovila pracovní dobu. Zaměstnanci MARSAFRAN a M, s.r.o. pracovali v pracovní době určené svým zaměstnavatelem a M.B. v době, kterou si určil sám v závislosti na konkrétní objednávce. Jejich pracovní doba nekorespondovala s pracovní dobou zaměstnanců žalobkyně. Dále žalobkyně poukázala na to, že oba zhotovitelé dodávali žalobkyni dílo za dohodnutou cenu, určenou podle „nadělených“ kilogramů plechu, když cena díla v tomto oboru lze stěží určit jinak. Dále žalobkyně namítala, že žalobkyně neposkytovala zaměstnancům zhotovitelů pracovní oděvy, ochranné pomůcky a režijní materiál, jak je v pracovněprávním vztahu povinností zaměstnavatele. Žalobkyně poukázala i na skutečnost, že pracovní oděvy zaměstnanců žalobkyně a zhotovitelů byly barevně odlišné. Oba zhotovitelé podle žalobkyně nebyli závislí pouze na dodávce díla pro žalobkyni, nýbrž dodávali obdobné dílo i jiným dodavatelům. Podle žalobkyně nelze připustit výklad, kdy jeden inspektor považuje jednání zhotovitele za souladné se zákonem a druhý, který kontroluje v tomtéž právním vztahu objednatele, považuje jednání v rozporu se zákonem.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že H.Y., S.V. a O.M., nebyli zaměstnanci MARSAFRAN a M s.r.o., ale s touto společností měli uzavřenu smlouvu o dílo a formálněprávně vystupovaly jako OSVČ. Podle žalovaného dle § 5 písm. e) bod první zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah. Závislou práci definuje § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Ust. § 3 zákoníku práce pak stanoví, že závislá práce může být vykonávána pouze v základním pracovněprávním vztahu. Naplnění obou podmínek ust. § 5 písm. e) bod první zákona o zaměstnanosti bylo podle žalovaného bez důvodných pochybností prokázáno, tedy že žalobkyně umožnila výkon závislé práce specifikovaným osobám a současně s nimi neměla uzavřen pracovněprávní vztah. Extenzivní výklad v tomto dle žalovaného nelze spatřovat. Takové „kvazi“ obchodněprávní vztahy je nutno považovat za vztahy zastírající skutečný stav. Námitky žalobkyně, že některé skutečnosti ujednané v obchodní smlouvě obchodní zákoník nevylučuje, podle žalovaného nemění nic na tom, že jiný právní předpis takovéto vztahy neumožňuje. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, z něhož podle žalovaného vyplývá, že není pravdou, že by pracovníkům MARSAFRAN a M s.r.o. a M.B. neukládal pracovní úkoly nikdo ze společnosti žalobkyně. Ačkoliv těmto osobám nebyla formálně stanovena pracovní doba, fakticky byly podle žalovaného závislé na době provozu provozovny žalobkyně, stejně i na době a režimu výdeje materiálu ze skladu. Práce byly vykonávány na strojním zařízení žalobkyně a na její náklady, neboť dělicí linky nemají vlastní

zařízení pro odečet spotřebované energie, dotčené osoby nemohly dělicí linky pronajmout žádné další osobě a nemohly na nich ani vykonávat práci pro někoho jiného než pro žalobkyni. Nebylo vyfakturováno vyrobené konkrétní dílo, samotné dílo nebylo nijak vyjádřeno, ale bylo fakturováno měsíčně. Ohledně pracovních oděvů a ochranných pomůcek tato skutečnost podle žalovaného nevypovídá nic o tom, že by vykonávané práce byly vykonávány na jejich vlastní náklady, když náklady na výrobu jsou dány především náklady výrobními (elektrická energie, opotřebení strojů, náklady na údržbu budovy atd.), nikoli výlučně náklady na věci osobní povahy, jako je oblečení nebo jiné ochranné pomůcky, které jsou náklady zcela marginálními. Skutečnost, že dotčené pracující osoby vykonávaly práci i pro jiné subjekty, nevylučuje, že v daném případě pro žalobkyni vykonávaly závislou práci. I klasický zaměstnanec může vykonávat ve svém volném čase práci pro jinou osobu.

Součástí **správního spisu** je záznam o zahájení kontroly ze dne 10.4.2012 v 9:15 hodin na pracovišti žalobkyně ... Žalobkyně předložila protokoly o převzetí díla za období leden, únor, březen 2012 zhotovitele M.B., kde žalobkyně potvrzuje zhotoviteli převzetí díla za měsíční období v určitém objemu kg materiálu, přičemž na základě uvedeného rozsahu v protokolu o převzetí díla byly vydány měsíčně faktury za dělení ocelových svitků, a to na základě Rámcové smlouvy o dílo ze dne 17.5.2010. V této smlouvě se uvádí, že se M.B., fyzická osoba podnikající na základě živnostenského oprávnění uděleného na Slovensku, jako zhotovitel zavazuje pro žalobkyni jako objednavatele vyrábět výrobky pro automobilový průmysl dělením ocelových svitků na požadovaný rozměr na dělicí lince č. 3 Žďas, kterou má zhotovitel současně ve výpůjčce. Dílo má být prováděno dle smlouvy na podkladě roční objednávky specifikované výrobními průvodkami s příslušnou výrobní dokumentací včetně výkresové dokumentace objednavatele. Dílo se provádí ve výrobní hale žalobkyně na podkladě dílčích smluv o dílo – odvolávky. Odvolávkou se rozumí výrobní průvodka a související dokumentace. K uzavření dílčí smlouvy o dílo dochází převzetím odvolávky. Zhotovitel je podle smlouvy povinen se pojistit pro případ jakékoli škody do výše 500.000,- Kč, kterou způsobí objednavateli nebo třetí osobě. Objednatel poskytuje bezúplatně sociální zázemí, energie pro výkon díla. Cena za dílo je sjednávána za dělení jednoho kg svitku a fakturována za předcházející kalendářní měsíc. K tomuto byla předložena i objednávka na období leden až prosinec 2012 na dělení ocelových svitků na zařízení dělicí linky č. 3 Žďas, kde se uvádí cena za dělení – 1,60,-Kč/kg bez DPH. Objedávka je ze 3.1.2012. Podle smlouvy o výpůjčky dělicí linky uzavřené mezi žalobkyní a M.B. dne 17.5.2010 se vypůjčitelovi předává dělicí linka č. 3 Žďas, kterou je vypůjčitel oprávněn užívat za účelem provádění díla v souladu se smlouvou o dílo uzavřenou téhož dne mezi týmiž účastníky smlouvy. Za období leden až březen 2012 byly předloženy i jednotlivé výrobní průvodky týkající se dělicí linky č. 3, které jsou v souhrnném přehledu označeny jako tzv. outsourcing D3.

Ohledně vztahu se společností MARSAFRAN a M s.r.o. žalobkyně předložila smlouvu o nájmu hmotného majetku ze dne 31.5.2011, podle níž přenechává pronajímatel nájemci dělicí linku č. 2 Bolina od 1.6.2011 za měsíční nájemné 10.000,- Kč, kde nájemce není oprávněn předmět nájmu dále pronajmout, nájemce se zavazuje na předmětu nájmu dělit svitky pro pronajímatele na základě celoroční objednávky (smlouvy o dílo) a předmět nájmu bude používán výhradně a jen pro potřeby pronajímatele. Dne 27.4.2012 byl předmět nájmu rozšířen o dělicí linku č. 4 Žďas. Odměny za dílo jsou propláceny 1x měsíčně, přičemž základní smluvní cena je 1,60,-Kč/kg bez DPH za dělení ocelových svitků. Dále jsou součástí **správního spisu**

faktury vystavované společnostmi MARSAFRAN a M s.r.o. za měsíce duben až říjen 2012 i faktury vystavované žalobkyní za nájem hmotného majetku za stejné období. Žalobkyně doložila i jeřábnický průkaz, průkaz řidiče manipulačního vozíku a vazačský průkaz vystavený Y.H.

Při jednání dne 26.7.2012 pracovníci žalobkyně V.Š. a V.Š. uváděli ke spolupráci se společnostmi MARSAFRAN a M s.r.o. a s panem B., že na základě objednávky (které předchází smlouva o výpůjčce nebo nájmu zařízení) se provádí dílo. Výrobními průvody se ze skladu vydá materiál (stále v majetku ROSSO STEEL nebo jiného zákazníka). Zhotovitel rozdělí materiál na hotové výrobky, zkontroluje jakost, zabalí a předá žalobkyni do skladu hotových výrobků. Ve výrobní hale pracují současně na jiných linkách i zaměstnanci žalobkyně. Zaměstnanci vykonávají podobnou práci na podobných strojích. Výrobky vyráběné zaměstnanci žalobkyně si kontroluje sama firma. Externího zhotovitele si kontrolu provádějí sami a proti škodě jsou pojištěni. Cena za nájem dělicí linky zahrnuje spotřebovanou energii, revizi strojů a jejich opravy, náklady na úklid a údržbu společných prostor, osvětlení, topení, ostrahu podniku. Dělicí linka nemá vlastní měření odběru elektrické energie. Externí zhotovitelé mají jinak barevné pracovní oděvy. Do haly mají přístup i bez přítomnosti zaměstnanců žalobkyně. Společně se zaměstnanci používají sociální zařízení a umývárnu. Šatny nepoužívají – do areálu chodí již v pracovním oděvu. Údržbu linky zajišťuje zhotovitel a revize žalobkyně. Plechy ke zpracování i hotové výrobky jsou skladovány ve skladech žalobkyně. Ochranné pracovní pomůcky si zajišťují zhotovitelé. Stejně tak provádějí proškolení z BOZP, externí zhotovitelé nejsou oprávněni na pronajatých linkách pracovat i pro někoho jiného než pro žalobkyni.

Podle záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole konané dne 22.11.2012 se inspektoři dotazovali přítomných osob, z nichž některé byly zaměstnanci žalobkyně. Tito zaměstnanci (P.V. a R.Č.) shodně popisovali činnost obsluhy dělicí linky tak, že ze skladu jim skladník vydá svitek na základě objednávky, kde je číslo svitku – tzv. průvodka. Vozíkem je svitek dovezen na linku ke zpracování. Hotové výrobky jsou baleny a paleta očíslována a odvezena do skladu. Po spotřebování celého svitku se uzavírá průvodka a předává skladníkovi hotových výrobků. Na pracovišti žalobkyně byli téhož dne zjištěni i zaměstnanci společnosti MARSAFRAN a M s.r.o. a také Y.H. na lince č. 2, který uváděl, že mu práci přiděluje a kontroluje pan R. K záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole je přiložen nosič CD s fotodokumentací a videozáznamem z kontroly.

Dne 8.1.2013 uváděli V.Š. a P.Š. k postupu při práci, že skladník obdrží rozpis materiálu od obsluhy linky a dopraví ho k lince. Systém, kdy u linky pracují zaměstnanci žalobkyně a zaměstnanci jiných subjektů či OSVČ, je stejný. Skladník nemusí znát, kdo konkrétně na dané lince pracuje. Materiál se dopravuje v průměru 4x denně. Obsluha linky určuje konkrétní materiál, který bude ke konkrétní lince dopraven. Dopraven je jeřábem nebo vysokozdvížným vozíkem, což má na starosti obsluha linky. Balení provádí obsluha linky. Značení hotových výrobků provádí zaměstnanci žalobkyně.

Při šetření u žalobkyně dne 12.2.2013 uváděl pan Š., že po ukončení svitku se výrobní průvodka předá do skladu, výrobky se označí štítkem, a poté se buď expedují nebo přesunou do skladu. Externí zhotovitelé pracují při potřebě práce na zakázku, přičemž postup výroby i

evidence materiálu a výrobku je pro všechny linky stejný. Výrobky balí obsluha linky. Pan R. do provozovny žalobkyně dochází cca 2x až 3x měsíčně. Obsluha linek je proškolená na jeřáb a vysokozdvíhový vozík, když externí firmy si školí sama firma. Kvalita se kontroluje namátkově na lince. Výrobní štítek obsahuje odkaz na výrobní průvodku. Pan R. přebírá výrobní průvodky od vedoucího výroby a rozdává obsluhám na linkách. Obsluhy poté předají průvodku skladníkovi žalobkyně a ten vydá materiál. Pan R. se dostaví na základě telefonické výzvy a převezme výrobní průvodky, které předá jednotlivým obsluhám linek. Výrobní hala je otevřena od 5 do 22 hodin. Externí firmy mohou pracovat, pokud mají ze skladu vydán materiál a mohou ho zpracovávat pouze při otevření haly.

Podle protokolu o výsledku kontroly ze dne 22.2.2013 byla kontrola prováděna 10.4.2012 a 22.11.2012 v provozovně žalobkyně. Pracovní procesy probíhající v provozovně vycházejí z popisu provedeného panem V.Š. a panem V.Š. a dále z pořízené foto a videodokumentace. Zaměstnanci žalobkyně nosí modré pracovní oděvy, pan B. a pan V. nosí zelené pracovní oděvy a osoby pracující pro MARSAFRAN a M s.r.o. nosí červené pracovní oděvy. Pracovní postupy na všech linkách probíhají obdobně. Fakticky není rozdíl mezi výdeji ze skladu materiálu zaměstnancům žalobkyně a externím subjektům. Materiál ze skladu je vydáván obsluhám linek bez rozdílu na základě výrobní průvodky. K hotovým výrobkům jsou vyhotovovány měsíčně předávací protokoly na základě uzavřených výrobních průvodků. Předávací protokoly obsahují pouze objem provedených výrobků v kg a cenu za měsíční fakturaci. Na všech linkách ve výrobní hale jsou tak prováděny stejné práce, které provádí jednak zaměstnanci žalobkyně, jednak osoby samostatně výdělečně činné (M.B., V.V., H.Y., S.V., O.M.), jednak zaměstnanci MARSAFRAN a M s.r.o. Zásobování materiálem je u všech dělicích linek stejné, kdy skladník žalobkyně na základě výrobní průvodky vydá ze skladu materiál roli plechu k dělicí lince a obsluha linky tuto roli umístí na dělicí linku. Pro skladníka je důležitá pouze výrobní průvodka obsahující druh materiálu a číslo linky. Linky č. 2 (Bolina) a č. 4 (Žďas) jsou pronajaty MARSAFRAN a M s.r.o. dle smlouvy o nájmu hmotného majetku, a linka č. 3 (Žďas) je zapůjčena M.B. na základě smlouvy o výpůjčce. Přesto dne 22.11.2012 právě na lince č. 2 pracovali společně zaměstnanec MARSAFRAN a M s.r.o. a pan P.V., zaměstnanec žalobkyně. M.B. má s žalobkyní uzavřenou rámcovou smlouvu o dílo na výrobu výrobků pro automobilový průmysl dělením ocelových svitků a smlouvu o výpůjčce dělicí linky č. 3. V.V. spolupracuje na základě smlouvy o dílo s panem M.B. V.V. je podnikající fyzickou osobou s živnostenským oprávněním vydaným státními orgány Slovenské republiky. Pracuje s M.B. na dělicí lince č. 3, přičemž dle živnostenského rejstříku nemají zapsanu provozovnu nikde v ČR. Pan B. provádí za spolupráce s panem V. stejné práce jako zaměstnanci žalobkyně. Zadání se plní podle roční objednávky a jednotlivých zakázek – ve skutečnosti dle výrobních průvodků (postup práce na dělicí lince je totožný s postupem práce na dalších výrobních linkách). Na lince č. 3 provádějí zpracování materiálu předaného panu B. skladníkem žalobkyně a hotové výrobky jsou opět fakturovány panem B. žalobkyni, přičemž po celou dobu zpracování je materiál i hotové výrobky v majetku žalobkyně. Hotové výrobky – nadělený plech pan B. a pan V. zabalí a zaměstnanec žalobkyně jej označí štítkem dle čísla výrobní průvodky. Na tomto pracovišti vykonávají práce, které souvisí pouze s výrobou pro žalobkyni, a pan B. není oprávněn na dělicí lince provádět zakázky pro jiného odběratele. Zjištěný výkon prací tak podle správního orgánu I. stupně není de facto činností podnikatele vykonávané vlastním jménem na vlastní odpovědnost, ale výkonem závislé práce. Vztah nadřízenosti a podřízenosti spočívá v zadání konkrétních úkolů – zakázek (výrobních

průvodek), z toho vyplývá i práce jménem a podle pokynů žalobkyně (pan B. vykonává práce v areálu žalobkyně pouze pro ni). Kromě toho vykonávají pan B. a pan V. práce stejné druhově i postupem jako zaměstnanci žalobkyně, navíc hotové výrobky jsou po zpracování zabaleny a zaměstnanci žalobkyně označeny štítky ROSSO STEEL a.s. Dále pracují někteří cizinci jako zaměstnanci společnosti MARSAFRAN a M s.r.o., a dále pro tuto společnost jako podnikající fyzické osoby na základě smluv o dílo pracují H.Y., S.V., O.M. Přitom společnost MARSAFRAN a M s.r.o. má s žalobkyní uzavřenu smlouvu o nájmu hmotného majetku – dělicí linky č. 2 a Dohodu o dílo – objednávku na rok 2012, na základě které je na této dělicí lince prováděno dělení ocelových svitků pro žalobkyni. Ke společnosti MARSAFRAN a M s.r.o. správní orgán I. stupně zjistil, že sídlo společnosti v Praze 5 je bytový dům dle výpisu z evidence nemovitostí. Provozovnu dle živnostenského rejstříku má společnost zapsána v Rokycanech, Havlíčkova 218, kde jde o budovu občanské vybavenosti, v níž sídlí několik firem (mají zde kanceláře), avšak v celé budově nebyl nalezen prostor, kde by mohla být umístěna provozovna této společnosti, která má přitom v živnostenském rejstříku zapsáno celkem 15 oborů činnosti včetně např. výstavby a výroby plavidel. Spolupracovníci této společnosti na dělicí lince č. 2 Bolina mohou plnit pouze zakázky pro žalobkyni. Na telefonickou výzvu vedoucího výroby pana Š. se dostaví pan R. jako zástupce společnosti, převezme výrobní průvodky od vedoucího výroby nebo od mistra, a tyto následně rozdává obsluhám linek, které vykonávají práce na dělicí lince. Materiál – svitky plechů jsou vydány ze skladu žalobkyně a hotové výrobky – nadělený plech jsou předány opět do skladu žalobkyně. Na konci měsíce je na základě uzavřených výrobních průvodků zpracován protokol obsahující objem zpracovaného materiálu. Společnost MARSAFRAN a M s.r.o. nemůže na pronajatém majetku plnit zakázky pro žádného jiného obchodního partnera. Tato společnost je zavázána vykonávat totožné činnosti, jaké vykonávají zaměstnanci žalobkyně. Proto správní orgán I. stupně tento smluvní vztah považoval za fiktivní a zastírající stav skutečný, a to výkon závislé práce. Jednotlivé osoby jsou de facto podřízeny žalobkyni, která jim formálně přes pana R., který při žádné z návštěv inspektorů ve výrobní hale nebyl, předával úkoly. Materiál patří po celou dobu pracovního cyklu žalobkyni a hotové výrobky předávají jednotlivé osoby do skladu žalobkyně stejně jako zaměstnanci žalobkyně. Všechny osoby pracující pro společnost MARSAFRAN a M s.r.o. vykonávají i druhově a postupem totožné práce jako zaměstnanci žalobkyně.

K žádosti žalobkyně o přezkoumání protokolu správní orgán I. stupně změnil v protokolu pouze obsah vyjádření zástupce kontrolované osoby V.Š. v tom směru, že objem zakázek je kolísavý a je nutné rychle reagovat na potřeby trhu, a na základě toho kontrolní orgán učinil závěr, že zmíněné obchodní vztahy byly uzavřeny i proto, aby odpadlo složité vybírání nových pracovníků s požadovanou kvalifikací. K námitkám proti výsledku přezkoumání protokolu žalobkyně přiložila doklady týkající se uplatňování náhrady škody na společnosti MARSAFRAN a M s.r.o. z důvodu reklamací ze strany zákazníka. Jednalo se o faktury k náhradě škody, doklad o započítávání vzájemných pohledávek a e-mail, v němž zaměstnankyně žalobkyně doporučuje společnosti MARSAFRAN a M s.r.o. nahlásit a uplatnit vzniklou škodu ve své pojišťovně v Kooperativě. Správní orgán I. stupně námitky proti protokolu zamítl.

Dne 4.6.2013 svědek V.Š. vypověděl, že když obdrží od oddělení technologie prostřednictvím výrobní průvodky úkoly, dává podle nich pokyny zaměstnancům ve výrobě.

Ohledně firmy MARSAFRAN a M s.r.o. předává výrobní průvodky panu R. a panu B. kteří dávají pokyny svým zaměstnancům. Pracovníci mají své ochranné pomůcky a pracovní oděvy, organizují si práci dle zakázek a nemají stanovenou pracovní dobu. Jejich pracovní doba nekoresponduje s pracovní dobou žalobkyně. Žalobkyně u této společnosti uplatnila odpovědnost za vady výrobků. Když byl zjištěn kontrolou na lince Bolina 2 pracovník žalobkyně, jednalo se podle svědka o výjimečnou situaci, kdy pracovník MARSAFRAN a M s.r.o. šel náhodou kolem linky č. 2 a zaměstnanec žalobkyně pan V. požádal o pomoc při práci. V té době na lince pracovali zaměstnanci žalobkyně a svědek měl za to, že již linka není pronajata společnosti MARSAFRAN a M s.r.o. Běžnou údržbu linek zajišťovala společnost, která měla linku v pronájmu. Větší opravy zajišťovala externí firma. Z technických a logistických důvodů není možné, aby společnost MARSAFRAN a M s.r.o. a pan B. prováděli výrobu svých výrobků ze svého materiálu, neboť nemají ani skladovací prostory a cena svitků plechu jde do stovek tisíc. Pracovníci MARSAFRAN a M s.r.o. a pana B. sami výrobky zabalí. Poté je výrobní průvodka předána do kanceláře, kde se podle ní vyrobí identifikační štítek a zaměstnankyně z kanceláře ho nalepí na výrobek a skladník výrobek uloží do skladu. Kvalitu si kontrolují sami. Zaměstnanci žalobkyně si nechávají od výstupní kontroly překontrolovávat namátkově kvalitu před zabalením výrobků. Výrobní průvodka je objednávkou zakázky u společnosti MARSAFRAN a M s.r.o. a u pana B. ze strany žalobkyně. Jedná se o objednávku na konkrétní počet konkrétních tvarovaných částí plechu.

Svědék P.V. vypověděl, že pracovníci žalobkyně a externích firem nepracují společně a při kontrole 22.11.2012 požádal z důvodu nepřítomnosti stálého spolupracovníka o výpomoc externího pracovníka, který šel okolo. To se mu stalo poprvé a následkem byly snížené prémie. Při provozu linky musí být přítomni stále dva pracovníci, kdy jeden obsluhuje stroj a druhý vykonává pomocné práce. K dotazu, jakým způsobem je kontrolována kvalita práce, tento svědek uvedl, že sám odpovídá za výrobek, což stvrzuje podpisem na výrobní průvodce. Oddělení kontroly kvality kontroluje pravidelně první kus, což stvrdí na průvodce. Svědek si nebyl vědom, že by na lince č. 2 Bolina pracoval někdy někdo jiný než kmenoví zaměstnanci.

Svědék I.R. vypověděl, že jednotlivé objednávky – průvodky mu předává pan Š. a on je pak předává svým zaměstnancům. Jeho zaměstnanci nemají pravidelnou pracovní dobu a objednávky jsou různé. Někdy pracují kratší, jindy delší dobu, a když nejsou zakázky, tak se nepracuje. Když mají nastoupit do práce, svědek jim zavolá a předá průvodky a řekne, co mají dělat. Společnost MARSAFRAN a M s.r.o. zajišťuje zaměstnancům ochranné pracovní pomůcky. Jeho zaměstnanci mají pevnou mzdu. Společnost nemá vlastní provozovnu na stříhání plechu. Zaměstnanci, kteří pracují u žalobkyně, nemají v rámci společnosti MARSAFRAN a M s.r.o. jiné uplatnění. Většinou je práce v průběhu roku stále a výpadky jsou jen v rámci několika dnů.

Svědék M.B. dne 11.7.2013 vypověděl, že dostával průvodku od pana Š. a samostatně pracoval na zakázce. Po skončení vypsál průvodku a odevzdal ji do kanceláře, kde se vyrobil identifikační štítek. Pracoval sám bez zaměstnanců a spolupracoval s ním V.V. S ním měl uzavřenou smlouvu o dílo na pomocné práce a uděloval mu pokyny. Stanovenou pracovní dobu neměl, vše se odvíjelo od zakázek. Sám odpovídal za kvalitu výrobků. Nikdy nedošlo k reklamám. Poté, co se následně stal zaměstnancem žalobkyně, má stanovenou pracovní dobu a nemá takovou odpovědnost za výrobky. Chodí průběžně kontrola, která sleduje kvalitu práce,

dříve ho nikdo nekontroloval. Časově je na tom hůř, neboť musí pracovat celý týden. Když chce jet domů si něco vyřídit, musí si brát dovolenou. Dříve si udělal zakázku za týden a mohl se věnovat jiným aktivitám. Pracoval i pro jiné subjekty v ČR i na Slovensku a měl vlastní ochranné pomůcky a sám si opravoval i výrobní linku. Zaměstnancem žalobkyně byl od 20.5.2013. Z toho důvodu, že mu byla vypovězena smlouva o dílo s tím, že již jako živnostník nemůže pracovat a musí být v pracovním poměru. Dříve komunikoval jen s panem Š., který mu telefonoval, že má pro něj zakázku, přičemž mu volal vždy alespoň 3 až 4 dny předem, když byla práce na lince č. 3. Na té nikdo jiný nepracoval.

Dne 11.7.2013 předložila žalobkyně dohodu o ukončení nájmu hmotného majetku – dělicí linky č. 2 Bolina ke dni 30.8.2012, pracovní smlouvu s panem M.B. ze dne 20.5.2013 a oznámení o zrušení pracovního poměru ze strany M.B. dne 12.7.2013 ve zkušební době. Rovněž byla předložena nová smlouva o nájmu hmotného majetku uzavřená 12.7.2013 mezi žalobkyní a M.B. na dělicí linku č. 3 Žďas a Rámcová smlouva o dílo z téhož dne.

Správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou z toho, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod první zákona o zaměstnanosti, tedy, že umožnila výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah fyzickým osobám, pracujícím v provozovně žalobkyně pro žalobkyni na dělicí lince při dělení ocelových svitků, a to V.V. minimálně v době kontroly dne 10.4. a 22.11.2012, M.B. minimálně v době kontroly 22.11.2012, H.Y. minimálně v době kontroly 10.4.2012 a 22.11.2012, S.V. minimálně v době kontroly dne 10.4.2012 a O.M. minimálně v době kontroly dne 10.4.2012. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že výrobní procesy a postupy jsou u všech výrobních linek identické a týkají se všech obsluh dělicích linek bez ohledu na to, zda je zabezpečena kmenovými zaměstnanci žalobkyně nebo osobami pracujícími pro MARSAFRAN a M s.r.o. nebo zda výrobní linku obsluhují OSVČ M.B. a V.V. M.B. pracoval jako obsluha dělicí linky č. 3 Žďas od 17.5.2010 do 20.5.2013 jak OSVČ, poté jako zaměstnanec v pracovním poměru a od 12.7.2013 opět jako OSVČ, přičemž výkon jedné a té samé činnosti byl vykonáván nejdříve jako činnost nezávislá, tedy činnost podnikatele, pak jako závislá práce v pracovněprávním vztahu a následně jako opět práce nezávislá. Celou dobu ale M.B. vykonával zcela totožné práce totožným způsobem jako kmenoví zaměstnanci žalobkyně. Pan V.V. spolupracoval s M.B. na základě smluv o dílo, kde dílem byly pomocné práce. Pomocné práce jsou identické, jaké vykonávají kmenoví zaměstnanci žalobkyně, když obsluhu každé dělicí linky tvoří vždy alespoň dvě osoby. Pomocné práce nelze vykonávat na základě smlouvy o dílo jako práce nezávislé – podnikání, když jsou závislé na výkonu prací hlavních. Pan V.V. podle správního orgánu I. stupně ve skutečnosti působil jako zaměstnanec žalobkyně a druhý člen obsluhy dělicí linky, když žalobkyni muselo být jasné, že pan M.B. nemůže sám obsluhovat dělicí linku a musí zajistit druhou osobu. Na podkladě usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 3.4.2007 č.j. **1 Afs 73/2004-89** si správní orgán I. stupně učinil podle **§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu** úsudek o předběžné otázce platnosti smlouvy o výpůjčce dělicí linky z 17.5.2010 a smlouvy o nájmu hmotného majetku ze dne 12.7.2013 uzavřené s panem M.B. a dospěl k závěru, že se jedná o simulované právní úkony, kde je shoda mezi vůlí a projevem, není však dána vážnost vůle a obě smlouvy jsou neplatnými neprávními úkony dle **§ 37 odst. 1 občanského zákoníku**. Podle správního orgánu I. stupně není dána vážnost vůle vypůjčit či najmout dělicí linku č. 3 Žďas, neboť smlouvy neumožňují panu M.B. brát užitek z vypůjčené či najaté linky, když na ní může vyrábět výrobky jen pro žalobkyni a pro nikoho jiného. Smlouva o nájmu a výpůjčce tak

postrádá smysl pro zabezpečení prací pro obě smluvní strany. Tytéž důvody neplatnosti se týkají smlouvy o nájmu hmotného majetku ze dne 31.5.2011 uzavřené se společností MARSAFRAN a M s.r.o., když nájemce je dle článku 5 bod čtvrtý zavázán užívat předmět nájmu výlučně k dělení svitků pro pronajímatele. Podle správního orgánu I. stupně by se svou povahou mohlo jednat o smlouvu o nájmu podniku dle § 488b a následující obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb., ale taková smlouva nemůže nabýt účinnosti před zveřejněním v obchodním věstníku a musí být uložena ve sbírce listin, což v daném případě není. Podle správního orgánu I. stupně tím lze konstatovat, že jak pracovníci MARSAFRAN a M s.r.o., tak pánové B. a V. vykonávali práci v provozovně a na zařízení žalobkyně, k němuž neměli žádný právně relevantní vztah. Nájemné bylo pouze formální, když zhotovitel si vždy účtuje k ceně díla i náklady na zhotovení díla, tedy objednatelem účtované nájemné. To dokazuje podle správního orgánu I. stupně článek 3 bod 2 smlouvy o nájmu hmotného majetku společnosti MARSAFRAN a M s.r.o., podle něhož úhrada nájemného bude provedena formou zápočtů vzájemných pohledávek. Z toho pohledu je podle správního orgánu I. stupně nadbytečné vystavování faktur žalobkyni za nájem. Uvedené smlouvy jsou podle správního orgánu I. stupně součástí formálně právní konstrukce mající za cíl navození dojmu o obchodněprávních vztazích a ve výsledku obcházení ust. **§ 3 zákoníku práce**, podle něhož může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, a to tím, že je navozeno toliko zdání, že výkon prací je podnikatelskou činností v provozovnách podnikatelů na jejich technickém vybavení, na jejich náklady a jejich jménem. Skutečný stav je odlišný od stavu formálněprávního. Všechny v rozhodnutí uvedené zjištěné osoby vykonávaly práce při obsluze dělicích linek jako práci závislou, když vykonávaly stejné práce a stejným způsobem jako zaměstnanci žalobkyně. Identický byl výdej materiálu, samotné práce i předávání hotových výrobků. Rovněž byl identický způsob přidělování práce, kdy se jedná o předání výrobních průvodků přímo obsluze linky. Výrobní průvodky předává zaměstnancům a panu B. V. Š. a osobám pracujícím pro MARSAFRAN a M s.r.o. je průvodka předána formálně prostřednictvím pana I.R. Výrobní průvodka je toliko technický dokument uvádějící parametry a množství konkrétního výrobku. Údaje o ceně ve vztahu ke konkrétním dílům nejsou ani v Dohodě o dílo se společností MARSAFRAN a M s.r.o., když je toliko uvedena cena 1,60,- Kč/kg naděleného plechu. Tato cena slouží jako podklad pro fakturaci za měsíc, ale nijak nekoresponduje s jednotlivými konkrétními zakázkami danými výrobními průvodkami. Každá výrobní průvodka obsahuje údaj o počtu kusů nastříhaných plechů a hmotnost těchto nastříhaných plechů. Vyúčtování mezi žalobkyní a externími společnostmi je tedy možno realizovat pouze součtem hmotností zpracovaného materiálu za měsíc zcela bez ohledu na charakter zakázky, přičemž se může stát, že některá zakázka bude realizována v období dvou kalendářních měsíců. S tím souvisí i protokoly za převzetí díla za jednotlivá období a faktury, podle nichž se neúčtují jednotlivá díla, ale jen hmotnost zpracovaného materiálu za měsíc. Není tudíž dána souvislost mezi konkrétním dílem, protokolem o převzetí díla a fakturací za dílo. Fakturace a předávací protokoly svědčí o měsíční výplatě odměny za vykonanou práci vyjádřené toliko hmotností zpracovaného plechu. K předávání díla nedochází, resp. dílo je předáváno identicky jako zaměstnanci žalobkyně, tedy sama obsluha linky výrobky zabalí. Dochází toliko k předání výrobní průvodky do kanceláře, kde se vyrobí identifikační štítek výrobku a nalepí se na výrobek. Kvalita výrobku se nekontroluje. I z protokolů o převzetí díla za jednotlivé měsíce, kde samotné dílo není jinak vyjádřeno než hmotností zpracovaného materiálu, lze dojít podle správního orgánu I. stupně k závěru, že k žádnému předání a převzetí konkrétního díla nedochází. Protokoly o převzetí díla jsou jen sumarizací hmotností

zpracovaného plechu za měsíc a s převzetím konkrétního díla nesouvisí. Za pozornost podle správního orgánu I. stupně stojí souhrnné označení tabulky zakázek jako outsourcing. Podle názoru Ústavního soudu v nálezu sp. zn. **2 ÚS 69/03** „moderní ekonomika je založena na vytěšňování činností, které nejsou předmětem činnosti příslušného podnikatele formou tzv. outsourcingu. Tak je možno zaměřit činnost společnosti cíleně na hlavní náplň, bez plýtvání energií na činnosti přímo nesouvisející s předmětem podnikání. Všechny vytěšněné činnosti jsou však z hlediska širšího pohledu pro činnost potřebné, jsou pak vykonávány ve vztahu obdobném poměru pracovnímu. Takoví pracovníci mohou být zaměstnanci jiné společnosti zaměřující se právě na tyto služby, a to ve velmi širokém spektru činností od úklidových prací až po právní či daňové poradenství.“ Výkon prací v daném případě podle správního orgánu I. stupně je ale výkonem hlavní podnikatelské činnosti žalobkyně a nikoli činností nesouvisející s jejím předmětem podnikání, proto se o žádný outsourcing nemůže jednat. Správní orgán I. stupně dále poukázal na skutečnost, že pro všechny v živnostenském oprávnění zapsané činnosti má společnost MARSAFRAN a M s.r.o. uvedenu provozovnu v Rokycanech, kde sídlí několik firem, ale nebyl zde nalezen žádný prostor, kde by mohla být umístěna provozovna této společnosti. Skutečnost, že tato společnost nemá vlastní provozovnu, potvrdil ve své výpovědi i I.R. Ten také potvrdil, že osoby pracující pro žalobkyni nemají v jeho společnosti jiné uplatnění. Společnost MARSAFRAN a M s.r.o. je tak podle správního orgánu I. stupně společností vykonávající činnost agentury práce, k čemuž nemá příslušné povolení dle **§ 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti**. Je pouhou nelegální agenturou práce umisťující své zaměstnance nebo OSVČ (tzv. švaresystém) k jiným společnostem. V rozhodnutí uvedené osoby vykonávaly pro žalobkyni závislou práci, podle jejích pokynů, kdy pokyn byl dán předáním toliko výrobní průvodky vedoucím provozu, byť někdy prostřednictvím pana Roshkanyuka, což je jen formální rozdíl; dále ve vztahu nadřízenosti žalobkyně a podřízenosti uvedených osob, když pokyny k práci vydává vedoucí provozu těmto osobám; jménem žalobkyně, kdy nedocházelo ani k předání díla a práci uvedené osoby vykonávaly osobně. Práce byly vykonávány na strojním zařízení žalobkyně a na její náklady (dělicí linky neměly vlastní zařízení pro odečet spotřebované elektrické energie), na pracovišti žalobkyně a v době provozu provozovny žalobkyně. Náklady na výrobu jsou dány především náklady výrobními (elektrická energie, opotřebení strojů, náklady na údržbu budovy atd.), nikoli výlučně náklady na věci osobní povahy, jako jsou oblečení a jiné ochranné pomůcky, které jsou náklady zcela marginálními. K výpovědi M.B., že mu práci zadával pan Š. telefonováním 3 až 4 dny předem, správní orgán I. stupně uvedl, že to svědčí spíše o tom, že pan M.B. byl v pracovní pohotovosti pro žalobkyni, než o obchodním vztahu, když včasnou výzvu lze brát jako pokyn k dostavení se do zaměstnání, spíše než jako návrh smlouvy s určitou dobou plnění, kterou by dodavatel nemusel ani akceptovat. O tom, že se skutečně jedná o práci závislou, svědčí i skutečnost, že se pan B. na určitou dobu stal zaměstnancem žalobkyně a vykonával stejné práce jako v době, kdy byl OSVČ. Reklamáce u společnosti MARSAFRAN a M s.r.o. je podle správního orgánu I. stupně jen důsledkem formálněprávních vztahů a nemá žádný vztah ke stavu skutečnému. Žalobkyně ví o tom, že společnost je pojištěna pro případ škody i u které pojišťovny. To koresponduje i s otázkou náhrady škody v Rámcové smlouvě o dílo s panem B., podle jejíhož článku IV bod čtvrtý zhotovitel je povinen se pojistit pro případ škody do výše 500.000,- Kč, přičemž žalobkyně vyžaduje, aby se dodavatel pojistil i proti škodě způsobené třetí osobě. Žalobkyně vyžaduje tak po dodavateli, aby z jeho pojistky byla i kryta škoda, která vznikne osobám, vůči nimž by byla povinna právě žalobkyně, a žalobkyně by tuto škodu následně mohla uplatňovat jen tak, jako by uplatňovala náhradu škody vůči svému zaměstnanci, tj. pouze

do výše 4,5 násobku mzdy. Nadto je podle správního orgánu I. stupně nezvyklé, aby odběratel dodavateli stanovil povinnost být pojištěn, když za škodu ze zákona odpovídá, kdo ji způsobil. Toto opět svědčí podle správního orgánu I. stupně o tom, že veškeré smluvní vztahy jsou toliko formální, skutečný stav jim neodpovídá a stanovení povinnosti být pojištěn lze vnímat jako pokyn nadřízeného vůči podřízenému. K tvrzení o výjimečnosti situace společné práce na dělicí lince č. 2 ze strany zaměstnance žalobkyně P.V. a pracovníka MARSAFRAN a M s.r.o. správní orgán I. stupně poznamenal, že toto vyjádření považuje za nevěrohodné. V průběhu kontroly dne 10.4.2012 totiž bylo V.Š. sděleno, že v tu dobu pracoval zaměstnanec MARSAFRAN a M s.r.o. pan S.T. na lince č. 2 Bolina, tedy na té, již měla MARSAFRAN a M s.r.o. pronajatu. Není tedy pochyb o tom, že by S.T. snad nebyl proškolen na práce na této lince. V záznamu o zjištěných skutečnostech ze dne 22.11.2012 se S.T. vyjádřil tak, že vykonává práce právě na této lince. K provedené kontrole u M.B., kde nebyly zjištěny nedostatky, správní orgán I. stupně uvedl, že pan B. nebyl osobou, která umožnila panu V.V. výkon nelegální práce. Toto umožnila žalobkyně, která si musela být vědoma skutečnosti, že dělicí linku obsluhují vždy dvě osoby. V.V., stejně jako M.B., vykonávali práce pro žalobkyni, na její náklady, v její provozovně a s jejím vědomím, podle stejných pokynů žalobkyně a v provozní době žalobkyně. Stejně jako je dána závislost vykonávané práce pana B. k žalobkyni, shodně je dána i závislost V.V. k žalobkyni, který je jen druhým nutným pracovníkem obsluhy dělicí linky. Pokud externí společnosti jsou dodavateli i pro jiné subjekty, toto se nevztahuje na jejich činnost v provozovně žalobkyně, kde sama žalobkyně popírá, že by tyto osoby mohly využívat výrobní prostory a zařízení žalobkyně pro kohokoli jiného než pro ni. Pracují-li pro někoho jiného někde jinde, je to bez relevance k projednávané věci. Nic nebrání ani zaměstnancům žalobkyně vykonávat mimo pracovní dobu a mimo prostory žalobkyně jinou výdělečnou činnost. Ve skutečnosti se tak nejedná o zhotovení určité věci dle **§ 536 odst. 2 obchodního zákoníku**, ale o obsluhu dělicí linky. Za zhotovení věci nelze považovat samotnou obsluhu dělicí linky, ale celý komplet činností vedoucí ke zhotovení požadovaného výrobku pro zákazníka. Ve výroku uvedené osoby se toliko podílely na určitých dílčích činnostech (obsluha dělicích linek), které ve svém souhrnu vedly ke zhotovení díla. Vzhledem k tomu, že formálněprávní úkony mezi žalobkyní a M.B. a společností MARSAFRAN a M s.r.o. sloužily k účelu obcházení § 3 zákoníku práce a v případě společnosti MARSAFRAN a M s.r.o. i k obcházení § 307a až § 309 zákoníku práce a rovněž § 14 odst. 3 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., správní orgán I. stupně si o platnosti smluv učinil úsudek a dospěl k závěru, že se jedná o správní úkony neplatné podle **§ 39 zákona č. 40/1264 Sb., občanského zákoníku**, z důvodu obcházení uvedených zákonných ust. Skutečným efektem formálněprávních vztahů bylo zabezpečení pracovní síly z důvodu kolísavého objemu zakázek a nutnosti rychle reagovat na potřeby trhu, jak potvrdil V.Š. ve svém vyjádření 4.3.2013. Žalobkyně udržuje personální obsazenost obsluhy dělicích linek na takové úrovni vlastních výrobních kapacit, kdy kolísání objemu zakázek pokrývá externí pracovníky. Takovýto model je výhodný pro žalobkyni, kdy odpadá povinnost výplaty odstupného u propouštěných zaměstnanců nebo vyplácení mzdy zaměstnancům, kteří nepracují z důvodu překážky na straně zaměstnavatele. Výrazným prospěchem je to, že pokud společnost MARSAFRAN a M s.r.o. není agenturou práce, není povinna uzavřít pojištění pro případ úpadku dle § 58a zákona o zaměstnanosti, čímž se snižují náklady na poskytovanou pracovní sílu ve srovnání se zaměstnáváním zaměstnanců agentury práce. Závislost vykonávané práce je dána ve vztahu k žalobkyni, proto musí existovat pracovněprávní vztah mezi žalobkyní a v rozhodnutí označenými osobami. To podle správního orgánu I. stupně vyplývá z **§ 1 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb.,** podle něhož tento zákon upravuje správní vztahy vznikající při

výkonu závislé práce. Správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce se dopustila žalobkyně, která vpustila osoby do své provozovny, umožnila jim přístup k dělicím linkám a přidělovala jim práci. Společnost MARSAFRAN a M s.r.o. je toliko zprostředkovatel.

K odvolání žalobkyně přiložila protokol o kontrole MARSAFRAN a M s.r.o. ze dne 24.4.2012, a protokol o výsledku kontroly M.B. ze dne 17.10.2012, podle nichž nebylo prokázáno porušení pracovněprávních předpisů.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný konstatoval, že žalobkyně uzavřením formálních obchodněprávních smluv zakrývala skutečný stav – výkon závislé práce, která může být vykonávána pouze v pracovněprávním vztahu dle **§ 3 zákoníku práce**. Totožnou práci vykonávali ve stejné době i zaměstnanci žalobkyně. O skrytých pracovněprávních vztazích napovídá i způsob měsíčního vyúčtování fakturací za dílo, která nekoresponduje se zhotovenými zakázkami, nýbrž je vyjádřena hmotností zpracovaného plechu za měsíc. Skutečnost, že obchodněprávní smlouvy obsahují veškeré nutné náležitosti stanovené obchodním zákoníkem, neznamená, že nemohou zastírat jiné faktické vztahy a obcházet § 3 zákoníku práce. Sama skutečnost, že materiál patří objednateli, není v rozporu s obchodním zákoníkem, avšak v kontextu zjištěných skutečností a vztahů mezi stranami tyto okolnosti přispěly značnou měrou ke konstatování umožnění výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztahy. Skutečnost, že se podnikatel nemusí o nic starat a vše je mu dodáno za nikoli jím stanovených podmínek, prokazuje jeho závislé postavení na dodavateli. Závěry učiněné konkrétními inspektory při kontrolách u M.B. a společnosti MARSAFRAN a M s.r.o. nejsou rozhodující pro posouzení ve správním řízení vedeném s jiným subjektem. V daném řízení nebylo primárně zkoumáno případné porušení předpisů ze strany dalších osob. Fyzické osoby podnikající, s nimiž byly uzavřeny obchodněprávní smlouvy, ačkoli vykonávaly závislou práci, by v postavení klasického zaměstnance nebyly povinny platit pojištění samy a v takové výši jako OSVČ, ale byl by povinen je za ně hradit zaměstnavatel.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.r.s.), neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí:

Žalobkyně v žalobě namítá porušení § 5 písm. e) bod. 1 zákona o zaměstnanosti. Podle názoru soudu tato námitka není důvodná, neboť správní orgány neuplatňovaly vůči žalobkyni nepřípustně extenzivní výklad ust. **§ 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti**. Podle tohoto ust. se rozumí *nelegální prací, výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah*. Závislá práce přitom smí být dle § 3 zákoníku práce vykonávána pouze v pracovněprávním vztahu. Z toho vyplývá, že správní orgány byly povinny prokázat, zda práce vykonávané formálně podnikateli - osobami označenými v prvostupňovém rozhodnutí, splňovaly podmínky závislé práce dle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce.

Podle **§ 2 odst. 1 zákoníku práce** *závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost*

zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě (odst. 2 téhož ustanovení).

Z výše shrnutého odůvodnění zejména prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgány dostaly požadavku na prokázání všech znaků závislé práce dle cit. ust. § 2 zákoníku práce. V daném případě byl opatřen dostatek důkazů: listiny a svědecké výpovědi, foto- a videodokumentace. Protokol o výsledku kontroly se také opírá o opakovanou kontrolu v prostorách žalobkyně v rozmezí několika měsíců, přičemž některé v prvostupňovém rozhodnutí zmíněné osoby byly zjištěny u žalobkyně opakovaně.

Zhodnocení důkazů provedl správní orgán prvního stupně podle názoru soudu rovněž dostatečně podrobně a logicky. Soud má za prokázané, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, a ztotožnil se s žalovaným, že sama skutečnost, že externí pracovníci si hradili náklady na ochranné pomůcky (zejména pracovní oděv), nemůže vyvrátit závěr o výkonu závislé práce, když bylo prokázano, že veškeré ostatní, a to výrazně vyšší, náklady spojené s "vyhotovováním díla" nesla žalobkyně (náklady na energie, revize a provoz dělicích linek - s výjimkou běžné údržby). Provádění prací na *náklady žalobkyně* má soud tímto za nezpochybněné.

Soud neuznal ani tvrzení žalobkyně, že dle jejího názoru nebyla splněna zejména podmínka existence vztahu *nadřízenosti* žalobkyně jako zaměstnavatele k pracovníkům určeným v rozhodnutí. Významnou okolností v této souvislosti je podle názoru soudu kromě vyplácení pravidelných měsíčních odměn i skutečnost, že dělicí linky zůstávaly ve vlastnictví žalobkyně a nemohly být užívány externími pracovníky pro nikoho jiného. Jde tak beze vší pochybnosti o provádění prací pouze *pro žalobkyni*. Rovněž skutečnost, že obsluha linky zabalila sama výrobky, které se poté již pouze označily štítkem žalobkyně, nepochybně prokazuje provádění prací *osobně a jménem a na odpovědnost žalobkyně*. Způsob výpočtu pravidelné měsíční fakturace nezávislý na kvalitě díla jasně prokazuje charakter *odměny* jako mzdy za určité množství vykonané práce. Externí pracovníci prováděli práce v prostorách žalobkyně a pouze v době, kdy byl areál žalobkyně zpřístupněn, proto se jednalo o práci *v pracovní době a na pracovišti zaměstnavatele*. Existenci vztahu *nadřízenosti* žalobkyně a podřízenosti externích pracovníků a *pokyny* žalobkyně prokazují také výrobní průvodky, které byly pouze někdy předávány zprostředkovaně třetí osobou - panem R., které ale hlavně byly zcela shodné s průvodkami kmenových zaměstnanců, stejně jako celý pracovní postup. Externí pracovníci nemohli na dělicích linkách v prostorách žalobkyně pracovat pro jiné osoby.

Okolnost, že při kontrolách prováděných u MARSAFRAN a M, s.r.o. a u pana B. nebyla zjištěna žádná pochybení, nemá na závěry v dané věci také žádný vliv. Správní orgány správně posuzovaly, jaké práce a pro koho jednotlivé OSVČ fakticky vykonávaly, přičemž není pochyb o tom, že se jednalo o práce vykonávané právě pro žalobkyni.

Skutková zjištění jsou podle názoru soudu dostačující a bez důvodných pochybností podporují závěr o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, podle něhož právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce

podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Na základě zjištěných skutečností lze dospět k závěru, že byly naplněny všechny znaky závislé práce ve smyslu výše cit. ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. dubna 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková